

Sygn. akt: III AUa 521/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Lucyna Guderska

Sędziowie: SSA Iwona Szybka

SSA Anna Szczepaniak - Cicha

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Sztuka

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2014 r. w Łodzi

sprawy **W. J.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w T.**

o wznowienie postępowania o wypłatę emerytury w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2012 roku w sprawie sygn. akt VIII U 844/12

o wstrzymanie wypłaty emerytury,

na skutek apelacji organu rentowego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 12 lutego 2013 r., sygn. akt: VIII U 4667/12,

zmienia zaskarżony wyrok i oddala skargę o wznowienie postępowania.

Sygn. akt III AUa 521/13

UZASADNIENIE

Skargą z dnia 22 grudnia 2012 roku W. J. zażądał wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 26 kwietnia 2012 roku, sygn. akt VIII U 844/12, w sprawie przeciwko ZUS Oddziałowi w T. o wypłatę emerytury. Skarżący wskazując na podstawie z art. 401¹ k.p.c. oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku wniósł o zmianę wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi oddalającego odwołanie, przez podjęcie wypłaty emerytury od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 12 lutego 2013 roku w sprawie sygn. akt VIII U 4667/12 zmienił objęty skargą wyrok z dnia 26 kwietnia 2012 roku i zobowiązał Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. do wypłaty W. J. emerytury od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku (pkt 1), a roszczenie o wypłatę odsetek przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (pkt 2).

Rozpoznając sprawę na nowo w granicach zakreślonych skargą Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił i zważył, co następuje:

W. J., urodzony (...), od dnia 1 listopada 2008 roku nabył prawo do emerytury, pozostawał wówczas w zatrudnieniu. Wypłata świadczenia została zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia u dotychczasowego pracodawcy. Organ rentowy wznowił wypłatę świadczenia od stycznia 2009 roku. Decyzją z dnia 10 października 2011 roku ZUS z urzędu ponownie wstrzymał wypłatę emerytury wobec pozostawiania przez świadczeniobiorcę w stosunku pracy. W. J. nieprzerwanie świadczy pracę na rzecz pracodawcy, u którego był zatrudniony bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury.

Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnym wyrokiem z dnia 26 kwietnia 2012 roku w sprawie sygn. akt VIII U 844/12 oddalił odwołanie W. J. od decyzji z dnia 10 października 2011 roku. Decyzją z dnia 22 stycznia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych podjął wypłatę emerytury na rzecz wnioskodawcy, poczynając od dnia (...) roku.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że skarga o wznowienie postępowania jest zasadna i prowadzi do zmiany zaskarżonego wyroku oraz uwzględnienia odwołania. Sąd wskazał, że od dnia 1 stycznia 2011 zmianie uległ stan prawny, gdyż do ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS został dodany, przez art. 6 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), przepis art. 103a, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Zgodnie z art. 28 powołanej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku, do emerytur przyznanych przed wejścia w życie tej ustawy, tj. przed 1 stycznia 2011 roku, przepis art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS stosuje się poczynając od 1 października 2011 roku.

Wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 (Dz. U. 2011/2/1285) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011 roku, Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227, z 2010 roku, Nr 40, poz. 224, Nr 134, poz. 903, Nr 205, poz. 1365, Nr 238, poz. 1578 i Nr 257, poz. 1726, z 2011 roku, Nr 75, poz. 398, Nr 149, poz. 887, Nr 168, poz. 1001, Nr 187, poz. 1112 i Nr 205, poz. 1203 oraz z 2012 roku, poz. 118 i 251), dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku, bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Z dniem (...) roku, tj. z dniem publikacji tego wyroku w Dzienniku Ustaw, art. 103a w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726) w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy został wobec osób, które nabyły prawo do emerytury w reżimie prawnym niewymagającym rozwiązania stosunku pracy uznany za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji RP. Sąd Okręgowy podkreślił, że skoro przepis, który był podstawą do wydania decyzji z dnia 12 października 2011 roku został uznany za niezgodny z Konstytucją, to mimo, że obowiązywał on w dacie wydania decyzji o wstrzymaniu wypłaty nie powinien mieć w sprawie zastosowania. Ponadto z istoty instytucji wznowienia postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem wynika obowiązek zastosowania skutków orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, w postaci wyeliminowania określonego przepisu prawnego, także w odniesieniu do stanów faktycznych istniejących w czasie jego formalnego obowiązywania. Ustawodawca przewidując tego rodzaju podstawę prawną wznowienia przesądził, iż skutki wyroku Trybunału Konstytucyjnego w postaci utraty mocy obowiązującej danego przepisu będą odnosić się również do stanów faktycznych istniejących przed datą wyroku objętego skargą.

W konsekwencji Sąd Okręgowy uznał, że w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego nie ma dostatecznych podstaw do prawnych do zastosowania wobec ubezpieczonego regulacji art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, jako przepisu niezgodnego z art. 2 Konstytucji RP, co skutkuje koniecznością podjęcia wypłaty emerytury od dnia

wstrzymania wypłaty, tj. od 1 października 2011 roku. Dotychczas nie rozpoznane przez ZUS roszczenie o wypłatę odsetek Sąd Okręgowy przekazał do ZUS, z mocy art. 464 § 1 k.p.c.

Apelację od tego wyroku w całości wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.. Sformułował zarzut naruszenia prawa, a w szczególności art. 190 ust. 3 Konstytucji RP oraz art. 412 § 2 k.p.c. poprzez błędne przyznanie wnioskodawcy prawa do wyrównania emerytury od dnia 1 października 2011 roku do dnia 21 listopada 2012 roku, podczas gdy ubezpieczony nie nabył prawa do wypłaty emerytury w tym okresie. Wskazując na powyższe organ rentowy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu organ rentowy wywiódł, że zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, tj. w rozpatrywanym przypadku od (...) roku, od tej daty ZUS wznowił wypłatę świadczenia na rzecz skarżącego i nie ma podstaw prawnych do wyrównywania świadczenia za okres przed wejściem w życie wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył, co następuje:

Apelacja okazała się skuteczna prowadząc do reformacji zaskarżonego wyroku, choć nie z powodów w niej wskazanych.

Jurydycznie utrwalone jest stanowisko, że związanie sądu drugiej instancji zarzutami apelacji dotyczącymi naruszenia prawa procesowego - art. 378 § 1 k.p.c. oznacza, że sąd ten nie bada i nie rozważa innych możliwości naruszeń prawa procesowego przez sąd pierwszej instancji, mając jednak obowiązek odniesienia się do zarzutów podniesionych w tym zakresie w apelacji (uchwała składu siedmiu sędziów Sadu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, wyrok z dnia 2 lipca 2008 roku, II PK 7/08, OSNCP 2009/21-22/283). Zatem materialnoprawna podstawa rozstrzygnięcia ustalana jest niezależnie od zarzutów przedstawionych w apelacji, co oznacza, że prawidłowość zastosowania prawa materialnego podlega badaniu także z urzędu. Sąd pierwszej instancji rozpatrując sprawę niniejszą, wskutek wznowienia postępowania zakończonogo prawomocnym wyrokiem, dopuścił się naruszenia prawa materialnego wadliwie przyjmując, że Sąd Okręgowy w Łodzi prawomocnie oddalając odwołanie W. J. wyrokiem z dnia 26 listopada 2012 roku zastosował regulację niekonstytucyjną, naruszającą zasadę ochrony zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa, tj. przepis art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726), na mocy którego nowy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm.) znalazł zastosowanie do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, a to powinno skutkować wypłatą emerytury na rzecz W. J. od dnia wstrzymania wypłaty świadczenia.

Tymczasem skarga W. J. podlega oddaleniu jako bezzasadna. W istocie, jak szeroko wywiódł Sąd a quo, Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku w sprawie K 2/12 orzekł, że art. 28 cytowanej ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z FUS, „dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010 r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r., bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej” (OTK-A 2012/10/121). Mocą owego art. 6 ustawy z 16 grudnia 2010 roku ustawodawca dodał do ustawy o emeryturach i rentach z FUS art. 103a, zgodnie z którym prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed nabycia prawa do emerytury. Według regulacji zawartej w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 roku, nowy art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS należy stosować do emerytur przyznanych przed dniem wejścia w życie tej ustawy, poczynając od dnia 1 października 2011 roku.

Podstawowy problem w rozpatrywanej przez Trybunał Konstytucyjny sprawie dotyczył oceny czy ustawodawca, rozciągając obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji prawa do emerytury - na osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku, nie naruszył zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa. W tym okresie

bowiem treścią ryzyka emerytalnego było osiągnięcie wieku emerytalnego (oraz stażu), co oznacza, że realizacja świadczenia następowała niezależnie od dalszego zatrudnienia. Trybunał podkreślił, że zasada ochrony zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa związana jest z bezpieczeństwem prawnym jednostki. Przejawia się w takim stanowieniu i stosowaniu prawa przez państwo, by nie stawało się ono „pułapką” dla obywatela i by mógł on układać swoje sprawy w zaufaniu, że nie naraża się na skutki, których nie był w stanie przewidzieć w momencie podejmowania decyzji i działań oraz w przekonaniu, że jego działania będą także później uznawane przez porządek prawny. Trybunał uznał, że rozwiązanie przyjęte przez ustawodawcę w art. 28 ustawy z 16 grudnia 2010 roku spowodowało, że osoby, które skutecznie nabyły i zrealizowały prawo do emerytury w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku zostały objęte nową, mniej korzystną dla nich treścią ryzyka emerytalnego, co naruszyło konstytucyjną zasadę zaufania obywateli do państwa.

Przedmiotowe rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego nie znajduje jednak zastosowania do skarżącego, zważywszy, że bezspornie miał on prawo do emerytury ustalone decyzją organu rentowego od dnia 1 listopada 2008 roku, a więc przed 8 stycznia 2009 roku, tj. w stanie prawnym, w którym obowiązywał przepis art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, będący w swej treści odpowiednikiem aktualnie obowiązującego art. 103a ustawy emerytalnej. Przepis ten stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał ją bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Z powyższego wynika, że w reżimie prawnym, w którym W. J. nabył prawo do świadczenia emerytalnego nie było możliwości, podobnie jak obecnie, pobierania tego świadczenia bez rozwiązania stosunku pracy z ostatnim pracodawcą, na rzecz którego ubezpieczony wykonywał zatrudnienie po wydaniu decyzji ustalającej prawo do emerytury. Dlatego też wypłata emerytury skarżącego w decyzji przyznającej świadczenie została zawieszona w zgodzie z obowiązującą wówczas regulacją.

Wskazać należy, że Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się także w kwestii zgodności z Konstytucją przepisu art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, obowiązującego od dnia 1 lipca 2000 roku do 7 stycznia 2009 roku, na podstawie którego zawieszono skarżącemu wypłatę emerytury w 2008 roku. W wyroku z dnia 7 lutego 2006 roku, SK 45/04, (OTK-A 2006, Nr 2, poz. 15) Trybunał uznał, że przepis ten jest zgodny z Konstytucją, nie narusza zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa, zasady niedziałania prawa wstecz, zasady ochrony praw nabytych, czy obowiązku wprowadzania zmian do systemu prawnego z zachowaniem odpowiedniego *vacatio legis*. Trybunał uznał tym samym, że ustawodawca ma prawo uzależnić podjęcie wypłaty emerytury od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, a rozwiązanie to nie narusza zasady równości. W uzasadnieniu wskazał, że do ustawodawcy należy precyzyjne określenie kryteriów nabycia i korzystania z prawa do emerytury. Ma on przy tym szeroki zakres swobody pod warunkiem poszanowania istoty konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Konstytucja nie zawiera nakazu zagwarantowania świadczeń emerytalnych osobom kontynuującym działalność zawodową. Emerytura jest w założeniu świadczeniem, które zastępuje, a nie uzupełnia wynagrodzenie ze stosunku pracy i do jej istoty należy zapewnienie środków utrzymania w razie zaprzestania pracy, w związku z osiągnięciem określonego wieku. W tym kontekście rozwiązanie stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą stanowi cechę istotną, uzasadniającą efektywne korzystanie z prawa do świadczeń emerytalnych. Osoby, które postanowiły nie rozwiązywać stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, nie mają wspólnej cechy istotnej z punktu widzenia realizacji prawa do emerytury. Nadto w wyroku z dnia 11 marca 2004 roku w sprawie sygn. akt II UK 276/03 (LEX nr 985593) Sąd Najwyższy wyraził pogląd, że cel nowelizacji art. 103 ust 2a jest oczywisty, zmierza do wymuszenia na pracodawcy świadomej decyzji co do ponownego zatrudnienia osoby z ustalonym prawem do emerytury. Ustawodawca ma prawo wprowadzać czy też modyfikować zasady zawieszalności świadczeń emerytalno-rentowych, mając na uwadze aspekty społeczno-ekonomiczne, w tym aktualne tendencje na rynku pracy, co w żadnym stopniu nie narusza zasady demokratycznego państwa prawa urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej wyrażonej w art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto Sąd Najwyższy stwierdził, iż regulacja ta nie narusza zasady ochrony praw nabytych potwierdzonej art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, albowiem nie pozbawia ona osób zainteresowanych prawa do emerytury, lecz oddziela nabycie prawa do emerytury w wyniku ziszczenia się ryzyka ubezpieczeniowego (dożycie odpowiedniego wieku) od zawieszenia świadczenia w razie kontynuacji zatrudnienia

bez rozwiązania stosunku pracy. W przypadku istnienia przyczyny zawieszenia świadczenia - kontynuowanie zatrudnienia, konsekwencją zawieszenia prawa do świadczenia jest wstrzymanie jego wypłaty, jednak ustanie tej przyczyny powoduje wznowienie wypłaty świadczenia od miesiąca ustania. Zmodyfikowana zasada zawieszalności świadczeń nie łamie zasady *lex retro non agit*, gdyż nie odbiera ubezpieczonemu nabytych praw do świadczeń emerytalnych, lecz zmienia, od daty określonej w art. 3 ustawy z dnia 20 stycznia 2000 roku, dotychczasowe zasady ich zawieszania, wyrażające się warunkowym wstrzymaniem ich wypłaty, co jest dopuszczalne i możliwe w zaistniałych wówczas okolicznościach społeczno-ekonomicznych. Regulacja zawarta w art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, która objęła osoby pobierające emeryturę, nie naruszała więc praw nabytych. Nie pozbawiała ona bowiem ubezpieczonych prawa do emerytury. Z kontynuowaniem zatrudnienia bez rozwiązania stosunku pracy łączyła konsekwencje w postaci zawieszenia prawa do świadczenia i w efekcie wstrzymania jego wypłaty (art. 134 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej). Ustanie przyczyny zawieszenia prawa do emerytury (rozwiązanie stosunku pracy) powodowało wznowienie wypłaty świadczenia (por. także wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 lipca 2003r., II UK 363/02, LEX nr 985610).

Rozważania zawarte w powyższych judykatach odnoszą się do istoty regulacji mającej zastosowanie w rozpatrywanym przypadku. Zawieszenie prawa do emerytury w związku z pozostawaniem w dotychczasowym zatrudnieniu jest funkcjonalnie uzasadnione i ma podstawę w art. 67 ust. 1 Konstytucji RP, który wiąże z osiągnięciem wieku emerytalnego powstanie prawa do zabezpieczenia społecznego. Innymi słowy, skarżący nie może skutecznie powoływać się na zasadę ochrony praw nabytych, gdyż nabył prawo do emerytury w reżimie prawnym ukształtowanym przez treść art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej w brzmieniu uniemożliwiającym pobieranie świadczenia emerytalnego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy. Z tego względu nie dotyczy go wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku, odnoszący się do innej kategorii ubezpieczonych, a mianowicie tych, którzy działając w zaufaniu do państwa i stanowiącego przez nie prawa, decyzję co do przejścia na emeryturę podjęli w czasie, gdy nie było wymogu przerwania zatrudnienia (od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku). Jak wywiódł Trybunał w motywach wyroku - gdyby ci ubezpieczeni wiedzieli, że nastąpi niekorzystna zmiana stanu prawnego, uzależniająca realizację prawa od uprzedniego rozwiązania stosunku pracy, to ich decyzja, czy przejść na emeryturę, mogłaby być inna (teza 7.2.).

Tylko osoby, które w okresie od 8 stycznia 2009 roku do 31 grudnia 2010 roku nabyły i zrealizowały prawo do emerytury bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywały zatrudnienie bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, mają prawo do dalszej wypłaty emerytury od dnia 1 października 2011 roku bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oznacza to, że art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w dniu jego wejścia w życie i później, tj. po 1 stycznia 2011 roku, jak też do osób, które nabyły prawo do emerytury w okresie obowiązywania art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach, a więc przepisu uniemożliwiającego realizację prawa do emerytury do czasu rozwiązania stosunku pracy. W stosunku do tej ostatniej grupy ubezpieczonych ustawodawca nie wprowadził „nowej” treści ryzyka emerytalnego, skoro wymóg rozwiązania stosunku pracy był dla nich „starym” ryzykiem, obowiązującym w momencie podejmowania decyzji o wystąpieniu o emeryturę. Do tej właśnie kategorii ubezpieczonych należy skarżący W. J..

Sąd Apelacyjny nie stracił z pola widzenia faktu, że organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do wypłaty emerytury od dnia (...) roku, jednakże Sąd odwoławczy nie jest związany stanowiskiem ZUS, nadto skarga dotyczy wyroku z dnia 26 kwietnia 2012 roku, ocenianego w granicach, jakie określa skarga o wznowienie postępowania i według stanu faktycznego istniejącego w chwili jego wydania. Sumując, ponowne rozpoznanie sprawy nie doprowadziło do wykazania, że Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie sygn. akt VIII U 844/12 wadliwie zastosował przepis zakwestionowany przez TK wyrokiem z dnia 13 listopada 2012 roku, toteż zaskarżony wyrok wymagał reformacji (art. 386 § 1 k.p.c.) przez oddalenie bezzasadnej skargi o wznowienie postępowania, z mocy art. 412 § 2 k.p.c.

Przewodnicząca: Sędziowie: